

119

MINISTRIES

"Het volgende document is een letterlijk script van een studie die bedoeld is om via video te worden gepresenteerd, met relevante tekst, dia's, media en afbeeldingen om te helpen bij het illustreren, waardoor de presentatie van het materiaal wordt vergemakkelijkt. Op sommige plaatsen kan dit ertoe leiden dat het geschreven materiaal niet vloeit of op sommige plaatsen nogal ongemakkelijk klinkt. Bovendien kunnen er grammaticale fouten zijn die vaak niet acceptabel zijn in literair werk. We moedigen aan om de videostudies te bekijken als aanvulling op de geschreven studies die je hieronder ziet."

Handelingen 15: Gehoorzaamheid of Wetticisme

Handelingen 15 is de hoeksteen van een doctrine waarin wordt beweerd dat bepaalde delen uit de Wet van God zijn afgeschaft. Er wordt onderwezen dat de vergadering in Jeruzalem de baanbrekende beslissing nam, dat je bekeerde heidenen niet mag onderwijzen om gehoorzaam te zijn aan de Wet van God, zoals Mozes die heeft opgeschreven.

Maar is dit werkelijk wat Handelingen 15 ons onderwijst?

In vers 1 lezen we meteen dat de discussie ging over een valse "op werken gebaseerde redding", die begint met de besnijdenis. Maar hoe zit het met de mensen in vers 5? Moeten we nog steeds gehoorzaam zijn aan de Wet van God, zoals in vers 5 wordt beweerd?

De meeste mensen onderzoeken niet hoe de context van die verzen betrekking heeft op het besluit van de vergadering. Wat is de betekenis en het doel van de vier geboden in Handelingen 15:20?

En waarom wordt Handelingen 15:21 altijd genegeerd in de reguliere commentaren, als onderdeel van het besluit? Eigenlijk is dat best raar! Waarom worden de woorden van Jakobus genegeerd? Praatte hij onzin? Wat is het doel van Handelingen 15: 21 in het besluit van Jakobus?

We moeten ons best doen om alles te onderzoeken en te toetsen aan de Bijbel. Daarbij moeten we alleen vasthouden aan het goede.

We gaan Handelingen 15 lezen.

Handelingen 15:1-21

En enigen die uit Judea gekomen waren, leerden de broeders: **Als u niet besneden wordt volgens het gebruik van Mozes, kunt u niet zalig worden.** Toen er dan van de kant van Paulus en Barnabas een niet geringe tegenstand en woordenstrijd tegen hen ontstond, bepaalden zij dat Paulus en Barnabas en enkele anderen uit hen **in verband met dit geschilpunt naar** de apostelen en ouderlingen in **Jeruzalem** zouden **gaan**. Nadat zij dan door de gemeente uitgeleide gedaan waren, reisden zij door Fenicië en Samaria en vertelden over de bekering van de heidenen, en zij bezorgden al de broeders grote blijdschap. Toen zij **in Jeruzalem gekomen waren**, werden zij ontvangen door de gemeente en de apostelen en de ouderlingen; en zij deden verslag van alles wat

God door hen gedaan had. Maar, zeiden zij, er zijn er enigen opgestaan onder de aanhangers van **de sekte van de Farizeeën die gelovig zijn geworden**, die zeggen dat men hen moet besnijden en moet **gebieden de Wet van Mozes in acht te nemen**. En de apostelen en de ouderlingen kwamen bijeen **om deze zaak te bezien**. En toen daarover een heftige woorden strijd ontstond, stond Petrus op en zei tegen hen: Mannenbroeders, u weet dat God lang geleden onder ons mij uitgekozen heeft, zodat de heidenen uit mijn mond het woord van het Evangelie zouden horen, en zouden geloven. En God, de Kenner van de harten, heeft getuigenis aan hen gegeven door hun de Heilige Geest te geven, evenals aan ons; en **Hij heeft geen onderscheid gemaakt tussen ons en hen**, en heeft hun hart door het geloof gereinigd. Welnu dan, waarom verzoekt u God door **een juk** op de hals van de discipelen te leggen dat onze vaders en ook wij niet hebben kunnen dragen? Maar wij geloven door de genade van de Heere Jezus Christus (Jesjoea de Messias) **op dezelfde wijze** zalig te worden als ook zij. En heel de menigte zweeg, en zij hoorden Barnabas en Paulus vertellen wat voor grote tekenen en wonderen God door hen onder de heidenen gedaan had. En toen zij zwegen, antwoordde Jakobus: Mannenbroeders, luister naar mij. Simeon heeft verteld hoe God voorheen naar de heidenen omgezien heeft om voor Zijn Naam uit hen een volk aan te nemen. En hiermee **stemmen de woorden van de profeten overeen**, zoals geschreven staat: Hierna zal Ik terugkeren en de vervallen hut van David weer opbouwen, en wat daarvan is afgebroken, weer opbouwen en Ik zal hem weer oprichten, opdat de mensen die overgebleven zijn, de Heere (JHWH) zouden zoeken, en alle heidenen over wie Mijn Naam uitgeroepen is, spreekt de Heere (JHWH), Die dit alles doet. Aan God zijn al Zijn werken van eeuwigheid bekend. **Daarom ben ik van oordeel dat men het hun die zich uit de heidenen tot God bekeren, niet lastig moet maken**, maar aan hen moet schrijven dat zij zich dienen te **onthouden van de dingen die door de afgoden besmet zijn, van ontucht, van het verstikte en van bloed**. Want Mozes heeft van oude tijden af in elke stad mensen die hem prediken, **want hij wordt elke sabbat in de synagogen voorgelezen**.

We moeten onszelf een aantal vragen stellen:

1) Welke partijen maakten deel uit van het conflict? Dat zijn:

Groep A: De vergadering in Jeruzalem (vers 4) - Dit is de kerkleiding in de eerste eeuw. Zij besloten tot de vergadering en bepalen uiteindelijk het besluit dat naar de heidenen wordt gestuurd.

Groep B: Het besnijdenis Gezelschap (vers 1) - Zij geloven dat de besnijdenis een voorwaarde is voor je redding. Ze zijn, zoals sommigen dat noemen, wettisch en onderwijzen deze leer aan de bekeerde heidenen. Deze groep komen we ook tegen in Galaten 2:12, Handelingen 10:42 enz.

Groep C: Dit is de sekte van de gelovige Farizeeën (vers 5). Ze worden - en dit is belangrijk - *overtuigde* gelovigen genoemd. Ze zijn gered door geloof en weten dus dat ze niet gered kunnen worden door het houden van de Wet, maar ze houden de Wet nog steeds uit gehoorzaamheid - net als Paulus, die ook een Farizeeër was. Dit is erg belangrijk om te begrijpen. De Bijbel noemt deze groep echte "gelovigen" **en** deze groep leert dat de Wet van God, geschreven door Mozes, **nog steeds geldig is**.

Groep D: Nieuwe niet-Joodse bekeerlingen (verzen 7, 12,14, 17-20 en 23) - Deze groep is recent tot geloof gekomen, maar velen zitten nog steeds diep in hun heidense tradities en afgodenverering; zoals het drinken van bloed, tempelprostitutie, het eten van onreine/verstikte dieren en het aanbidden van afgoden (vers 20).

2) De volgende vraag die we moeten stellen is: Waar ging deze discussie over? We ontdekken dat er eigenlijk twee standpunten zijn in de discussie in Handelingen 15.

Standpunt #1 - De Wet van Mozes moet worden gehouden als onderdeel van de verlossing, te beginnen met de besnijdenis:

Handelingen 15:1

En enigen die uit Judea gekomen waren, leerden de broeders: Als u niet besneden wordt volgens het gebruik van Mozes, kunt u niet zalig worden.

Het "Besnijdenis Gezelschap" - zoals deze specifieke Joodse denominatie werd genoemd - begon de nieuwe bekeerlingen buiten Jeruzalem te onderwijzen dat de Wet van Mozes - te beginnen met de besnijdenis - **noodzakelijk is**, voor de redding.

Deze groep dwong Paulus en Barnabas om naar Jeruzalem te reizen om deze zaak op te lossen.

Oké, maar wat is standpunt # 2?

Standpunt 2 - Dit zijn mensen die eerst tot geloof komen en nog steeds de Wet van Mozes houden uit gehoorzaamheid.

Handelingen 15:5

Maar, zeiden zij, er zijn er enigen opgestaan onder de aanhangers van de sekte van de Farizeeën die gelovig zijn geworden, die zeggen dat men hen moet besnijden en moet gebieden de Wet van Mozes in acht te nemen.

Vers 5 spreekt over Farizeeën die "gelovig zijn geworden". In vers 5 wordt deze groep *gelovigen* genoemd, ze geloven in Jezus - Zijn Hebreeuwse naam is Jesjoea - en ze begrijpen de enige weg tot verlossing. De andere groep, uit vers 1, stelde hun geloof in werken.

Het is belangrijk om op te merken dat de groep in vers 1 niet uit gelovigen bestond, omdat zij geloofden dat redding alleen mogelijk was door het houden van de Wet. Ze geloofden dat ze hun eigen redding konden bewerken (ofwel wetticisme), in plaats van het voltooide werk aan het kruis. Je wordt niet gered of als gelovige beschouwd als je gelooft dat de Wet van God je redt.

Ook was de groep uit vers 1 van *buiten* Jeruzalem, en de groep in vers 5 verschijnt pas later in Jeruzalem.

Dit zijn duidelijk twee verschillende groepen met twee verschillende leerstellingen, afkomstig uit twee verschillende plaatsen, in twee verschillende instanties, die allebei proberen om hun visie aan de nieuwe heidense bekeerlingen op te leggen. Daarom was het noodzakelijk om beide standpunten in de vergadering van Jeruzalem te bespreken, voor een beslissing over deze kwestie.

We hebben dus **twee discussies** tussen **twee belangrijke groepen**. Eén van deze standpunten is juist, het andere duidelijk verkeerd.

Samengevat gaat het conflict over de vraag of de heidenen de Wet van Mozes moeten houden als voorwaarde voor hun redding (vers 1) **of** de Wet van Mozes moeten houden als een kwestie van gehoorzaamheid, die volgt uit het geloof (vers 5). De discussie gaat over één van deze twee keuzes.

Nergens in hoofdstuk 15 of in de rest van de Bijbel wordt er een derde standpunt gegeven, waarin de Wet van Mozes volledig of deels afgeschaft zou zijn. Dat is **geen** van discussie. Dat is **niet** wat de vergadering van Jeruzalem kwam bespreken.

Ze kwamen bij elkaar om de leer in vers 1 en de leer in vers 5 te bespreken. Dat zijn onze enige twee keuzes. Dat is heel belangrijk om te begrijpen, omdat velen ervoor kiezen om deze discussie te negeren en een nieuwe discussie te bedenken, met een nieuwe context.

De verzen 1 tot 5 zetten de context en de details neer van deze discussie:

De Wet levert redding op, **of** het houden van de Wet levert gehoorzaamheid op in ons geloof, na onze redding.

De bekeerde heidenen hielden zich blijkbaar niet zo goed, of zelfs helemaal niet aan de Wet van Mozes; anders zou er geen reden zijn geweest voor deze discussie.

In de verzen 6 en 7 lezen we dat de vergadering van Jeruzalem bijeenkwam om deze kwestie te bespreken, en dit werd uiteindelijk een groot geschil.

In de verzen 7 tot 12 gebeuren er verschillende dingen. Petrus stond op en gaf een getuigenis waaruit bleek dat de heidenen gered konden worden door een rechtvaardig geloof. Dit gaat rechtstreeks in tegen het "Besnijdenis Gezelschap", dat we "standpunt #1" noemen.

In vers 10 beroept Petrus zich op de Bijbel en merkt op dat niemand in de Bijbel ooit in staat was geweest om de Wet perfect te houden om daaruit redding voort te brengen. Niemand is er ooit in geslaagd om dat juk te dragen. Dit betekent dat redding op een andere manier moet plaatsvinden.

We weten dat eenvoudige gehoorzaamheid aan de Wet van God geen onredelijk en moeilijk juk is, aangezien God Zelf verklaart dat Zijn Wet niet moeilijk of zwaar is (Deuteronomium 30:11-16, 1 Johannes 5:3). Als God zegt dat de Wet van God, zoals door Mozes opgeschreven, gemakkelijk is, dan kan het niet zo zijn dat Petrus zegt dat het een slavernij of een ondraaglijk juk is.

Waar Petrus naar verwijst als een "juk dat we niet kunnen dragen", moet op de één of andere manier betrekking hebben op het juk in vers 1; maar niet op wat God zei. Het juk dat ondraaglijk is, is het standpunt dat leert dat we gered worden door de Gods Wet **en** de geboden van mensen.

Redding door de Wet is inderdaad onmogelijk, en daarom is de genade van God noodzakelijk. Dit is ook een direct bewijs tegen het theologische standpunt van het "Besnijdenis Gezelschap", namelijk standpunt #1.

Petrus neemt duidelijk het overgebleven standpunt in, "standpunt #2", namelijk dat de gelovigen nog steeds de Wet van Mozes houden in gehoorzaamheid, niet voor hun redding, maar juist vanwege hun redding. Merk op dat Petrus niets inbrengt tegen "standpunt #2" (degenen in vers 5).

Petrus gaat verder met te stellen dat dit geloof van de heidenen zichtbaar wordt in de nieuwe heidense bekeerlingen door de genade van Jesjoea de Messias (vers 11). Dit snoert de mond van het "Besnijdenis Gezelschap" - "standpunt #1", en biedt steun aan de echte gelovigen - "standpunt #2".

Dit bracht Paulus en Barnabas ertoe om nog meer bewijs aan te leveren dat de heidenen niet gered worden door werken van de Wet, maar door geloof (vers 12). Opgemerkt moet worden dat de lopende discussie nog steeds in overeenstemming is met de discussies die in vers 1 en vers 5 zijn vastgesteld.

Er is in de tekst nog steeds geen veronderstelde "nieuwe discussie", over de vraag of er iets van Gods Wet is afgeschaft. Dit gaat nog steeds over de discussies die in vers 1 en vers 5 worden gepresenteerd; het houden van de Wet van Mozes voor je redding, of het houden van de Wet van Mozes als een gelovige.

We gaan verder met de verzen 13 tot 19.

Handelingen 15:13-15

En toen zij zwegen, antwoordde Jakobus: Mannenbroeders, luister naar mij. Simeon heeft verteld hoe God voorheen naar de heidenen omgezien heeft om voor Zijn Naam uit hen een volk aan te nemen. En hiermee stemmen de woorden van de profeten overeen, zoals geschreven staat:

Nadat het getuigenis van de drie getuigen is beëindigd, brengt Jakobus het laatste getuigenis naar voren, dat een rechtstreekse ondersteuning is uit de Bijbel. De aanpak van Jakobus is heel belangrijk, omdat God - volgens Zijn Woord - niets doet zonder het eerst aan Zijn profeten bekend te maken (Amos 3:7). Jakobus weet dit natuurlijk en begint te onderwijzen wat de profeten over deze kwestie hebben gezegd.

We zien in Jeremia 3:8-10 dat het Huis van Israël, het Noordelijke Koninkrijk van Israël, gescheiden was en verstrooid werd onder de volken; met andere woorden: ze werden heidenen. Jakobus bewijst dat het altijd Gods plan was om het gescheiden Huis van Israël terug te enten, samen met het Huis van Juda, om heel Israël te redden (Ezechiël 37, Romeinen 11, Efeze 2, Jeremia 31, Ezechiël 36, Handelingen 2:36, Mattheüs. 10:5-7, 15:24, Zacharia 8:13).

Zie je hoe Jakobus een profetie aanhaalt, die overeenkomt met wat Petrus had gezegd?

Handelingen 15:15-17

En hiermee **stemmen** de woorden van **de profeten overeen**, zoals geschreven staat: Hierna zal Ik terugkeren en de vervallen hut van David weer opbouwen, en wat daarvan is afgebroken, weer opbouwen en Ik zal hem weer oprichten, opdat de mensen die overgebleven zijn, de Heere (JHWH) zouden zoeken, **en alle heidenen over wie Mijn Naam uitgeroepen is**, spreekt de Heere (JHWH), Die dit alles doet.

Hiermee is de kwestie zo goed als opgelost. De stelling van het "Besnijdenis Gezelschap" is duidelijk ontkracht. De groep met het theologische standpunt uit vers 1 blijkt onjuist, door het getuigenis van twee of drie getuigen.

De conclusie van deze zaak is dat redding niets te maken heeft met het houden van de Wet (vers 1). Het enig overgebleven standpunt in discussie, is dat heidenen de Wet van Mozes moeten houden als een zaak van gehoorzaamheid (vers 5).

Nogmaals: niemand bracht iets in tegen de leer die in vers 5 wordt gepresenteerd. Dus "de mensen in vers 5" hebben het juist. We zullen zien dat het uiteindelijke besluit dat naar de heidenen wordt gestuurd, het besluit van de vergadering ondersteunt, wat aantoont dat Jakobus het eens is met degenen in vers 5.

Handelingen 15:18-19

Aan God zijn al Zijn werken van eeuwigheid bekend. Daarom ben ik van oordeel dat men het hun die zich uit de heidenen tot God bekeren, niet lastig moet maken,

Dus waarom zegt Jakobus dat we het de pas bekeerde heidenen makkelijk moeten maken? Daar zijn twee mogelijke redenen voor. Het dragen van het juk uit vers 1 (redding door werken) is een juk dat niemand kan dragen. Jakobus maakt duidelijk dat redding alleen mogelijk is door geloof. Dat is zeker waar en zou de bedoeling kunnen zijn achter de verklaring van Jakobus.

Gezien de context van de volgende twee verzen lijkt het er echter meer op dat de woorden van Jakobus een stap verder gaan.

Niet alleen is het een juk om te verwachten dat de gelovigen de Wet van God houden voor hun redding, het is ook onredelijk om van de nieuwe gelovigen te verwachten dat ze al Gods wegen onmiddellijk begrijpen en toepassen. De bekeerde heidenen waren duidelijk nog steeds bezig om de wegen van God te leren. Niemand kan van de ene op de andere dag al Gods wegen leren.

Zoals vers 18 stelt: "Aan God zijn al Zijn werken van eeuwigheid bekend". Natuurlijk geldt dat niet voor ons. Wij zijn God niet; in tegenstelling tot God moeten wij Gods wegen *leren*. Dat wil Jakobus duidelijk maken.

Van gelovigen wordt voortdurend verwacht dat ze Gods wegen toepassen, net zoals vers 5 aangeeft. Maar degenen in vers 5 leken de verwachting te hebben dat iedere pasbekeerde gelovige onmiddellijk de hele Wet van God, zoals geschreven door Mozes, kon houden. We zijn God niet en we kennen niet al Zijn werken zodra we tot geloof komen. Jakobus moest hiermee omgaan.

Maar, dit is nog steeds anders dan degenen in vers 1, het "Besnijdenis Gezelschap". Die groep verwachtte van andere gelovigen dat ze bepaalde geboden zouden houden voor hun redding, zoals de besnijdenis. De gelovigen in groep 5 denken hier anders over. Zij zijn echte gelovigen. Gehoorzaamheid moet het resultaat zijn van waarin we geloven, het Woord van God, en geen poging om je redding te verdienen.

Als er in deze studie op z'n minst één belangrijk ding is om te begrijpen, dan is dat het verschil tussen wetticisme, redding door werken en gehoorzaamheid aan het Woord van God *door* ons geloof. Het eerste is on-Bijbels ... het tweede is wat de Bijbel ons leert over gehoorzaamheid.

In plaats van onredelijke verwachtingen te hebben van de bekeerde heidenen, biedt Jakobus in de verzen 20-21 een makkelijk Bijbels leerproces aan, waardoor je Gods wegen (Zijn Wet) geleidelijk kan gaan leren.

De mening van de groep in vers 5 is begrijpelijk. Dit is een nieuwe situatie voor de Joden. Ze waren zich niet bewust dat de heidenen niet waren grootgebracht in de wegen van God ... daar is tijd voor nodig. Het zou een onrealistische last en een juk zijn om te eisen dat iemand van de ene op de andere dag Gods Wet kent.

De heidenen komen uit een cultuur die diep geworteld is in de heidense cultische traditie en religie. Het is alles wat ze ooit hebben gekend en ze weten niet hoe ze volledig in Gods wegen moeten wandelen.

Hun meerdere goden, afgoden, afgodenaanbidding (tempelprostitutie en het drinken van bloed), enz., zijn de historisch bekende praktijken die het eerst moeten worden aangepakt als kersverse bekeerlingen in het geloof.

We kunnen niet twee heren dienen, de tafel van God en de tafel van demonen (Lukas 16:13; 1 Korinthe 10:21). De vergadering besluit dat de nieuwe gelovigen zich eerst op de volgende dingen moeten richten en dat dit voorlopig hun enige focus moet zijn:

Handelingen 15:20

Maar aan hen moet schrijven dat zij zich dienen te onthouden van de dingen die door de afgoden besmet zijn, van ontucht, van het verstikte en van bloed.

Deze geboden, deze richtlijn, komen rechtstreeks uit de Wet van Mozes (Leviticus 17:12-16; Deuteronomium 32:17), waaruit duidelijk blijkt dat God de Wet van Mozes en haar inzettingen niet heeft afgeschaft.

In plaats van hen te overweldigen met de hele Wet van Mozes, was de aanbeveling van de vergadering dat ze eerst de zwaardere zonden zouden aanpakken, te beginnen met afgoderij - wat volgens de brieven van Paulus hetzelfde is als het aanbidden van demonen.

Is dit niet precies hoe de christelijke kerk vandaag de dag met nieuwe bekeerlingen omgaat? Concentreer je eerst op de flagrante, zwaardere zonde, om in de loop van de tijd aan de rest te werken.

Gelovigen kunnen geen deel uitmaken van een heidense cultische afgoderij en tegelijkertijd beweren dat ze de enige ware God volgen. Deze kwestie moest eerst worden aangepakt. We kunnen geen twee heren dienen, God en Satan.

Zodra de bekeerde heidenen deze dingen hadden aangepakt, zouden ze weer worden toegelaten in de synagogen, voor een zeer belangrijke reden die verband houdt met de discussie in vers 5, het standpunt van de winnaars van de discussie.

Daaruit volgt de vraag: Moeten de gelovigen zich alleen aan deze vier geboden houden (Handelingen 15:20)?

Dat zou echt dwaas zijn. Het zou betekenen dat we aan de ene kant tempelprostitutie moeten vermijden, maar wel iemand mogen vermoorden of stelen. Er is duidelijk meer aan de hand. Er mist nog iets waar vaak geen aandacht aan wordt besteed. We hebben nog steeds een vers niet behandeld bij het besluit van de vergadering, een vers dat nooit wordt geciteerd in de reguliere theologische presentaties van Handelingen 15.

Waarom? Omdat ze niet weten wat ze ermee aan moeten.

De vraag blijft, als de uiteindelijke besluit van de vergadering over de discussie "standpunt #2" was, wat was dan het plan van de vergadering om de nieuwe bekeerlingen vooruit te helpen op weg naar hun gehoorzaamheid aan de Wet van Mozes? Vers 21 geeft het weg:

Handelingen 15:21

Want Mozes heeft van oude tijden af in elke stad mensen die hem prediken, want hij wordt elke sabbat in de synagogen voorgelezen.

Tenzij de Bijbel alleen maar ijdele woorden bevat en dit geen gevolgen heeft, weten we echter dat dit deel uitmaakt van hun plan voor de bekeerde heidenen.

Het Griekse woord dat in het Nederlands is vertaald als "want" (gar), duidt aan dat het betrekking heeft op iets wat al is gezegd. Het betekent een uitbreiding op wat er al werd gezegd. Dit betekent dat Jakobus heeft bedoeld dat er meer instructies zijn dan die eerste vier instructies in vers 20. Eigenlijk is vers 21 een uitbreiding en verduidelijking van de instructies, die verder gaan dan die eerste vier.

Zoals Jesjoea (Jezus) ons heeft opgedragen, moeten we alles in acht nemen en doen wat vanuit de Stoel van Mozes wordt onderwezen (de Wet van Mozes - Mattheüs 23:1-3). We moeten alle volken onderwijzen om dat ook te doen (Mattheüs 28:19-20).

Natuurlijk wordt er meer verwacht van de nieuwe bekeerlingen, bij hun gehoorzaamheid aan God, dan alleen het verwijderen van hun afgodische cultische tempelpraktijken. Het verwijderen van de afgodische cultische tempelpraktijken moest als prioriteit meteen worden aangepakt. Maar hoe zit het dan met de gehoorzaamheid aan de rest van de geboden?

Nogmaals, het antwoord staat opnieuw in vers 21.

Daar lezen we dat ze dit zullen ontdekken bij hun studie als ze de Bijbel onderzoeken op de Sjabbatten, wanneer de Wet van Mozes wordt voorgelezen vanaf de stoel van Mozes.

Jesjoea (Jezus) zei dat we moesten luisteren en doen wat vanuit die stoel wordt voorgelezen (Mattheüs 23:3). Dat is niet anders dan hoe het grootste deel van het reguliere christendom tegenwoordig met nieuwe bekeerlingen omgaat. We moeten eerst de belangrijkste zonden aanpakken en dan verwachten dat ze de rest zullen ontdekken tijdens hun wandel en studie in Gods Woord. We moeten ze niet meteen overweldigen als ze nieuw zijn in het geloof.

Niemand kan van het ene op het andere moment al zijn zonden afleggen. In feite is het een voortdurend proces gedurende iemands hele leven waarin de perfectie nooit wordt bereikt, maar we moeten voortdurend streven naar: "[ga heen en zondige niet meer](#)" (Joh 8: 11).

Jakobus wijst erop dat de Wet van Mozes elke Sjabbat in de synagogen wordt voorgelezen vanaf de stoel van Mozes, als een oproep om tijdens hun studie geleidelijk te groeien in de gehoorzaamheid aan Gods Woord. Welk ander doel kan Jakobus voor ogen hebben gehad bij zijn uitspraak uit vers 21?

Geen enkele!

Dat is precies de reden waarom de meeste Bijbelcommentatoren dit vers nooit citeren als ze Handelingen 15 aanhalen om hun "afschaffing van de Wet-gedachte" te ondersteunen.

Dat is ernstig.

Sommigen hebben Handelingen 15 gelezen en concluderen dan dat de Wet van Mozes is afgeschaft. Om deze conclusie te bereiken, zouden we het volgende moeten doen:

- 1) We zouden de specifiek genoemde punten van de discussie in vers 1 en in vers 5 moeten negeren en in plaats daarvan een niet-bestaand derde punt aan de discussie moeten toevoegen, namelijk de vraag of de Wet van Mozes niet langer van toepassing is op de heidense bekeerlingen, zoals in het Oude Testament.
- 2) We zouden volledig moeten negeren dat er gelovigen waren die onderwezen dat de Wet van God, geschreven door Mozes, nog steeds geldig was en dat er niemand hen corrigeerde bij het besluit van Handelingen 15, maar hen alleen maar bevestigden.
- 3) We zouden volledig moeten negeren dat het besluit van de vergadering basisgeboden bevatte voor de heidenen, waar ze zich eerst op moesten richten; geboden uit de Wet van Mozes, die cultische heidense tempelpraktijken verboden. Dit is natuurlijk precies het tegenovergestelde van de bewering dat de Wet van Mozes niet meer van toepassing is op heidenen. Als Jakobus geboden uit de Wet van Mozes zou citeren, om vervolgens te stellen dat de Wet van Mozes is afgeschaft, zou absurd zijn.
- 4) We zouden vers 21 volledig moeten negeren, waarin Jakobus wijst op het feit dat de Wet van Mozes elke Sjabbat wordt gelezen. Hij benoemt dit **als onderdeel van de oplossing en het besluit** voor de bekeerde heidenen.
- 5) We zouden moeten negeren dat Jesjoea in Mattheüs 5:17-19 aangaf dat er geen geboden mochten worden afgeschaft totdat de hele Wet en de Profeten zijn vervuld en de hemel en de aarde voorbij zijn gegaan. De nieuwe hemel en aarde zijn er nog niet, zelfs Petrus is het daarmee eens (2 Petrus 3:13). De eerste hemel en aarde verdwijnen pas op het moment dat Openbaring 21 wordt vervuld.
- 6) We zouden moeten negeren dat er geen enkele profetie in de Bijbel staat die zegt dat er ooit een gebod zal worden afgeschaft. Het zou in tegenspraak zijn met Amos 3:7 als de geboden in de Wet van Mozes afgeschaft zijn.
- 7) We zouden moeten negeren dat God het Woord is en dat Hij niet verandert (Maleachi 3:6) en dat Zijn Woord vanaf het begin heeft bestaan (Johannes 1:1).
- 8) We zouden moeten negeren dat Jesjoea Zelf heeft verklaard dat Hij alles deed at vanuit de stoel van Mozes werd gelezen (de Wet van Mozes - Mattheüs 23:2-3), en dat Jesjoea Zelf de opdracht gaf om alle volken te onderwijzen in de geboden die Jesjoea had gegeven (Mattheüs 28:19-20), waaronder de Wet van Mozes.
- 9) We zouden onze eigen hermeneutische principes (de kunst van het interpreteren) moeten schenden door eisegesis (inlegkunde) te gebruiken in plaats van exegese. (uitlegkunde).
- 10) Ten slotte zouden we het feit moeten negeren dat de Bijbel de Wet van Mozes volmaakt (Psalm 19:8), rechtmatig (Nehemia 9:13), goed (Spreuken 4:2), leven (Spreuken 6:8), het licht (Jesaja 8:20), de weg (Maleachi 2:8), Gods weg, onze lamp (Psalm 119:105), vrijheid (Psalm 119: 45) en heilig (Romeinen 7:8) noemt. Wat inhoudt dat het een heel slecht idee is om de Wet van God deels of volledig af te schaffen omdat het alle zojuist genoemde verzen zou vernietigen, die de door Mozes opgeschreven Wet van God beschreven. Geboden wegnemen uit de volmaakte Wet maakt de Wet alleen maar onvolmaakt en onvolledig.

We moeten oppassen dat we geen dingen toevoegen of afdoen van Gods geboden, en zeker oppassen dat we de mensen in de vergadering in Jeruzalem daar niet van beschuldigen, vooral als ze, als deel van de oplossing voor de bekeerde heidenen, het voorlezen van de Wet van Mozes op de Sjabbat aanhalen.

Deuteronomium 12:32

... U mag er niets aan toevoegen en er ook niets van afdoen. (Zie ook Deuteronomium. 4:2).

Het moet nu duidelijk zijn dat Gods Wet in Handelingen 15 op geen enkele manier wordt afgeschaft. Sterker nog, net na de besluit in Handelingen 15 stuurt de vergadering hen erop uit om het besluit over te brengen aan de gelovige Joden. Laten we Handelingen 15:22-26 lezen:

Handelingen 15:22-29

Daarop besloten de apostelen en de oudsten in overleg met heel de gemeente enkele afgevaardigden met Paulus en Barnabas naar Antiochië te sturen: Judas, ook Barsabbas geheten, en Silas, twee leidende figuren uit de gemeente. Men gaf hun deze brief mee: De apostelen en oudsten groeten als broeders de broeders uit de heidenen in Antiochië, Syrië en Cilicië. Wij hebben vernomen dat enkelen, uit onze kring afkomstig, maar zonder opdracht van ons, met hun woorden verwarring en onrust onder u hebben gezaaid. Daarop hebben wij eenstemmig besloten om een paar mannen uit te kiezen en die mee te sturen met onze vrienden Barnabas en Paulus, die zich met hart en ziel inzetten voor de naam van onze Heer Jezus Christus. Wij hebben Judas en Silas dus afgevaardigd; zij zullen u dezelfde boodschap ook mondeling overbrengen. De heilige Geest en wij hebben besloten u geen enkele last op te leggen dan alleen wat strikt noodzakelijk is: **u moet zich onthouden van afgodenvlees, bloed, verstikt vlees en ontucht.** Als u daarvan afblijft, is het in orde. Het ga u goed.

Dat betekent het volgende: De bewering van het "Besnijdenis Gezelschap", dat je besneden moet zijn om gered te zijn, is een valse leer. Begin eerst met de geboden die deel uitmaken van de Wet van Mozes, en zoals vers 21 heeft vermeld, zul je de rest van de Wet van Mozes op de Sjabbat leren, zodat je weet hoe je je geloof moet uitleven ... overeenkomstig de levenswandel van Jesjoea.

Nergens staat dat we de Wet van Mozes niet meer moeten volgen. In feite komen de vier instructies, die deze brief aanhaalt als beginpunt, rechtstreeks uit de Wet van Mozes. Hoe kan er worden gezegd dat de heidenen de Wet van Mozes niet moeten houden om daarna 4 geboden uit de Wet van Mozes aan te halen?

We gaan verder:

Handelingen 15:30-40

Toen men afscheid van hen genomen had, gingen zij naar Antiochië; en na de menigte bijeengeroepen te hebben, overhandigden zij de brief. En toen zij die gelezen hadden, verblijdden zij zich over de bemoediging. Judas en Silas, die ook zelf profeten waren, bemoedigden de broeders met veel woorden en sterkten hen. En nadat zij daar een tijd gebleven waren, lieten de broeders hen met vrede teruggaan naar de apostelen. Maar het dacht Silas goed daar te blijven. En Paulus en Barnabas verbleven in Antiochië en zij onderwezen en verkondigden, met nog veel anderen, het Woord van de Heere. En na enkele dagen zei Paulus tegen Barnabas: Laten wij nu terugkeren en onze broeders bezoeken in elke stad waar wij het Woord van de Heere verkondigd hebben, en zien hoe het met hen gaat. Nu wilde Barnabas Johannes, die ook Markus heet, meenemen. Paulus achtte het echter juist om hem, die hen van Pamfylië af verlaten had en niet met hen meegegaan was naar het werk, niet mee te nemen.

Er ontstond daarom verbittering, zodat zij uit elkaar gingen en Barnabas Markus meenam en per schip naar Cyprus vertrok; maar Paulus koos Silas en vertrok, nadat hij door de broeders aan de genade van God opgedragen was. En hij reisde door Syrië en Cilicië en sterkte de gemeenten.

Interessant genoeg ontmoeten ze in Handelingen 16, voordat de reis weer vertrekt, Timotheüs, die een Griekse vader en een Joodse moeder heeft. Paulus besnijdt Timotheüs vanwege de Joden in die regio.

Laten we daar eens kritisch naar kijken. Als Handelingen 15 leert dat de Wet van God is afgeschaft, waar naar men meent de besnijdenis deel van uitmaakt, waarom zou Paulus dan in vredesnaam Timotheüs besnijden, vlak voordat hij op reis ging, met de bedoeling om een decreet uit te vaardigen dat de besnijdenis zogenaamd afschaft? Dat zou het laatste zijn wat hij had moeten doen.

Als ik Timotheüs was, zou ik alleen maar Handelingen 15 hebben geciteerd, het decreet dat ze kwamen brengen. Is het logisch dat Paulus het belangrijk vond om Timotheüs te besnijden, terwijl hij een boodschap overbracht die de besnijdenis zogenaamd afwijst? Dat zou heel vreemd zijn geweest.

Maar als we Handelingen 15 goed lezen, vooral vers 5 als deel van de discussie, en vers 21 als deel van het besluit, begrijpen we waarom Paulus Timotheüs moest besnijden. Hij moest handelen in overeenstemming met het besluit dat hij ging afleveren.

Sommigen zullen Galaten 2 aanhalen als een voorbeeld waar Paulus onderwees tegen de besnijdenis. De ironie is dat het "Besnijdenis Gezelschap" dezelfde groep is die we in Handelingen 15:1 tegenkomen. Zij geloofden dat de besnijdenis een middel was om gered te worden. Dat is een valse besnijdenis, die niet uit het geloof is. NATUURLIJK gaat Paulus daar tegenin!

Paulus leert dat de besnijdenis, als middel om gered te worden, geen waarde heeft en onjuist is, maar het houden van Gods geboden in geloof is waar het om gaat, en daar hoort de besnijdenis nog steeds bij.

Nu we Handelingen 15 uitvoerig hebben behandeld, moeten we Handelingen 21 behandelen omdat ze met elkaar in verband staan. Paulus wordt ervan beschuldigd niet de hele Wet van God te onderwijzen, zoals Mozes hem had geboden. Jakobus zegt dat hij weet dat dergelijke beschuldigingen over Paulus niet waar zijn en vraagt Paulus om te bewijzen dat hij de Wet van God houdt door offers te brengen in de Tempel.

Interessant genoeg verklaart en definieert Jakobus "trouw onderhouden" in het geloof als iemand die de Wet van God houdt zoals geschreven door Mozes.

Handelingen 21:19-26 WV

Na hen begroet te hebben vertelde hij in bijzonderheden wat God door zijn werk onder de heidenen tot stand had gebracht. Toen ze dat hoorden, verheerlijkten ze God en zeiden tegen Paulus: Je ziet, broeder, hoeveel duizenden er onder de Joden tot geloof gekomen zijn, en allen houden ze zich strikt aan de wet. Maar over jou is hun verteld dat je alle Joden die onder de heidenen wonen, ontrouw aan Mozes leert, door te beweren dat zij hun kinderen niet hoeven te besnijden en zich niet hoeven te houden aan onze zeden en gewoonten. Hoe moet dat nu? Ze zullen zeker horen dat je hier bent. Doe daarom wat wij je zeggen: wij hebben hier vier mannen die aan een gelofte gebonden zijn. Neem hen mee, laat je met hen reinigen en betaal hun de kosten van het afscheren van hun haar. Dan zal iedereen merken dat die verhalen over jou nergens op slaan, maar dat ook jij de wet **trouw onderhoudt**.

Maar wat de heidenen betreft die tot geloof zijn gekomen, wij hebben hun ons oordeel al meegedeeld: zij moeten zich onthouden van afgodenvlees, bloed, verstikt vlees en ontucht. De volgende dag nam Paulus die mannen mee en liet zich met hen reinigen. Daarna ging hij de tempel binnen, waar hij aankondigde wanneer de dagen van de reiniging voorbij zouden zijn en voor ieder van hen het offer zou worden gebracht.

Het is dus duidelijk dat Paulus de hele Wet van God hield en onderwees, maar waarom worden de vier instructies, die in Handelingen 15 aan de heidenen werden gegeven, hier genoemd?

We moeten ons realiseren dat er een verschil **is** tussen Joden en Grieken. **Maar** het is van cruciaal belang om te begrijpen wat het verschil is.

Joden zijn opgevoed met kennis van de Wet van God. Grieken komen tot geloof zonder ook maar iets te weten van de Wet van God. Dus toen Paulus in Handelingen 21 opnieuw werd uitgedaagd over het niet onderwijzen en in praktijk brengen van het gehele Woord van God, toonde Jakobus aan dat dit valse beschuldigingen waren, en Paulus bewees dit door voor de offers te betalen. Jakobus verklaarde dat Paulus "trouw" wandelt, wat betekent dat Paulus de gehele Wet van God houdt.

Heb je dat begrepen? Dit is interessant. Dit betekent dat Jakobus trouw wandelen definieert als iemand die de gehele Wet van God naleeft, inclusief de besnijdenis.

De oorspronkelijke beschuldiging aan het adres van Paulus, in Handelingen 21, ging over de relatie tussen Paulus en de Joden, maar Handelingen 21 maakt er ook een punt van om dezelfde conclusie te noemen die we in Handelingen 15 lezen, om hen te informeren dat dezelfde instructies, om de gehele Wet van God te houden, ook is gericht aan de heidenen, zoals word uitgelegd in Handelingen 15.

We bidden dat deze studie tot zegen is geweest. En vergeet niet om alles te onderzoeken.

Sjalom,

EMAIL: Info@119ministries.com (USA); info@119ministries.nl

FACEBOOK: www.facebook.com/119Ministries; www.facebook.com/119ministriesnederland

WEBSITE: www.TestEverything.net & www.119ministries.nl

TWITTER: www.twitter.com/119Ministries# (USA)